

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "НЕДБАЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 18485/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

15 червня 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, визначених пунктом 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі "Недбаєв проти України"

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), *Голова*,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца Ніколовська (M. Tsatsa Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
пані Р. Єгер (R. Jaeger), *судді*,

та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 22 травня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 18485/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України паном Дмитром Фомичем Недбаєвим (далі — заявник) 5 травня 2004 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) представляла його Уповноважений — пані В. Лутковська.

3. 24 березня 2005 року Суд виніс рішення направити на комунікацію Уряду скаргу заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

4. 1 квітня 2006 року ця справа була передана новоутвореній п'ятій секції (пункт 5 Правила 25 і пункт 1 Правила 52).

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився у 1949 році і проживає у місті Красноармійськ Донецької області.

6. У 1997 році заявник подав позов до Дмитрівського міського суду про стягнення заборгованості з заробітної плати і компенсації з шахтобудівного управління Державного акціонерного товариства "Вуглебуд". Рішенням від 20 червня 1997 року суд присудив заявнику 8317,13 грн.¹ заборгованості з заробітної плати та інших виплат.

7. 23 березня 2004 року державна виконавча служба повідомила заявника, що рішення на його користь не було виконане через значну кількість виконавчих проваджень проти боржника і брак майна у боржника.

8. У 1997–1999 роках заявнику було виплачено 4868,29 грн.² у розстрочку. У червні 2004 року йому було виплачено 2725,29 грн.³

9. 22 серпня 2005 року заявнику було виплачено решту присудженої рішенням суду заборгованості (723,55 грн.⁴).

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні "*Ромашов проти України*" (*Romashov v. Ukraine*) (заява № 67534/01, пункти 16–18, 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. МЕЖІ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ

11. Суд зазначає, що після комунікації справи Уряду-відповідачу заявник подав нову скаргу відповідно до статті 1 Першого протоколу щодо фактів цієї справи.

12. На погляд Суду, нова скарга не є уточненням початкової скарги заявника відповідно до статті 6 Конвенції, яка була подана до Суду приблизно півтора року тому і з приводу якої сторони надали коментарі. Таким чином, Суд вважає, що зараз недоцільно окремо розглядати ці питання (див. "*Скубенко проти України*" (*Skubenko v. Ukraine*), (ухвала) № 41152/98, 6 квітня 2004 року).

¹ Приблизно 1341 Євро

² Приблизно 785 Євро

³ Приблизно 439 Євро

⁴ Приблизно 117 Євро

II. ПРИЙНЯТНІСТЬ

13. Заявник скаржився відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Димитрівського міського суду від 20 червня 1997 року. Пункт 1 статті 6 Конвенції у відповідній частині передбачає таке:

"Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)"

14. Уряд висловив заперечення щодо вичерпання всіх національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд уже відхилив у справі "*Ромашов проти України*" (*Romashov v. Ukraine*) (див. *Ромашов*, згадану вище, пункти 30–33). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих самих причин.

15. Суд вважає, що заява піднімає серйозні питання факту і права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду обставин справи. Він не знаходить підстав вважати заяву неприйнятною.

III. СУТЬ СПРАВИ

16. У своїх зауваженнях Уряд висунув такі ж аргументи, як і у справі "*Ромашов проти України*" (*Romashov v. Ukraine*), про те, що порушення пункту 1 статті 6 Конвенції не мало місця (див. *Ромашов*, згадану вище, п. 37).

17. Заявник не погодився.

18. Суд зазначає, що рішення Димитрівського міського суду від 20 червня 1997 року залишалось невиконаним протягом більше восьми років, з яких сім років і дев'ять місяців належать до компетенції Суду *ratione temporis*.

19. Суд нагадує, що він часто знаходив порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, що піднімають питання, подібні до цієї заяви (див., наприклад, *Ромашов*, згадану вище, пункти 42–46).

20. Після вивчення всіх матеріалів, переданих до нього, Суд вважає, що Уряд не висунув жодного факту або вагомого аргументу, що може переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно до цього мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає:

"Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію".

А. Шкода

22. Заявник вимагав 20 460,14 грн.¹ для відшкодування матеріальної шкоди, що виникла через втрату цінності присудженої заборгованості. Ця вимога не була основана на детальному підрахунку. Він також запросив 5 000 грн.² для відшкодування моральної шкоди.

23. Уряд заявив, що скарги заявника є необґрунтованими, і заявив, що визнання порушення становитиме справедливую сатисфакцію.

24. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між виявленим порушенням і заявленою матеріальною шкодою; таким чином, він відхиляє цю заяву. Однак Суд вважає, що заявник зазнав тривалої моральної шкоди, і призначає йому заявлену суму за нематеріальну шкоду (806 Євро).

Б. Витрати і видатки

25. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу. Тому Суд не виносить рішення з цього питання.

В. Пеня

26. Суд вважає, що пеня має нараховуватися за граничною позичковою ставкою Європейського центрального банку (*the marginal lending rate of the European Central Bank*), до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

¹ Приблизно 3298 Євро

² Приблизно 806 Євро

3. *Вирішує*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним, відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 806 Євро (вісімсот шість Євро) за моральну шкоду, а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку (*the marginal lending rate of the European Central Bank*) плюс три відсотки, з часу, коли закінчаться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку.

4. *Відхиляє* решту вимог заявника про справедливую сатисфакцію.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 15 червня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 Правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія Вестердік
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пееп Лоренцен
(Peer Lorenzen)
Голова